

INVLOED OP HET TOPOGRAPHISCH KARAKTER

VAN

EENIGE LANDSTREKEN VAN NOORD-AMERIKA, UITGEOEFEND DOOR DEN BEVER.

Elk weet, welk eenen belangrijken invloed het organische leven heeft op de oppervlakte onzer planeet. De veenen en steenkolenlagen zijn de produkten van planten; de koraalriffen zijn het werk van polyppen; de krijtrotsen zijn zamengesteld uit de overblijfsels van nog veel kleinere diertjes. Minder opmerkzaamheid heeft tot dusver getrokken de invloed, welken de bevers hebben, in die landen waar zij in groot aantal leven, op de verandering van het terrein, den waterstand en den plantengroei. Dr. HERMAN CREDNER, die gedurende acht maanden in de oorspronkelijke wouden van noordelijk Wisconsin en Michigan rondzwierf, heeft daarop onlangs, in de *Geographische Mittheilungen*, 1869, Hft. IV, p. 139, meer opzettelijk de aandacht gevestigd.

Na in den aanvang van zijn opstel de levenswijze en de bouwmanier der bevers beschreven te hebben, welke wij bij onze lezers bekend veronderstellen, gaat hij aldus voort.

„De bever heeft vroeger, voor dat hij door de meer en meer voorwaarts dringende bevolking wijken moest, de grootste geographische verbreiding van eenig zoogdier over het Amerikaansche vasteland gehad. Hij bewoonde het land van den Atlantischen tot aan den Stillen Oceaen, van de ijsachtige streken der Britsche bezittingen tot aan Mexiko. Met het begin der kolonisatie begonnen zich echter ook zijne grenzen zamen te trekken, zoodat hem thans nog slechts het grootste gedeelte van Michigan, Wisconsin, Minnesota, Jowa, Nebraska, Dakotah, Idaho, Montana, Colorado, Washington, Oregon, Canada en het Hudsonsbaai-territorium is overgebleven, hetgeen toch altijd nog eene terrein-oppervlakte van bijna een millioen vierkante mijlen bedraagt, waarop de bever

den stempel van zijn bestaan en van zijne werkzaamheid gedrukt heeft.

„Het eerst en aanmerkelijkst treden de gevolgen voor oogen van het door hen aanleggen van dijken, die de bestemming hebben het water op te stuwen en steeds op een zeker peil te houden, zoodat de toegang tot hunne hutten onder water blijft. Reeds de indruk, dien de reiziger ondervindt, wanneer hij in de wildernis dagelijks maanden lang, naar welk dal hij zich ook wendt, dijken ziet van honderde voeten, ja somtijds van een halve mijl lengte, die zich dwars door het dal uitstrekken, dijken, welker zorgvuldige bewerking noodzakelijk zijne aandacht wekt, is verrassend, maar toch van minder beteekenis dan die, welke de gevolgen van den aanleg dezer beverdijken op hem maken. Daardoor heeft de bever beken opgestuwd, het dal doen overstroomen, boomen doen sterven en omvallen. Ter plaatse van duistere, moerassige, met digt struikgewas bedekte dalen breiden zich wijde vijvers uit, die 20, 50, ja 100 en meer morgen lands bedekken en waarop de bladeren der waterlelie drijven. Bedenkt men nu de menigvuldigheid dezer bevervijvers, dan ziet men tevens in, dat daardoor eene zeer groote uitgestrektheid lands wordt onder water gezet. Bij het afleggen van een halve mijl ontmoet men dikwijls drie of vier dezer vijvers, aan de rivieren, welke de bronnen van de Ford aan den zuidelijken oever van het Bovenmeer zijn, op drievierde mijl 15 vijvers. De Chocoladerivier, die in de nabijheid van Marquette in het Bovenmeer vloeit en zelve slechts 6 mijlen lang is, telt, in vereeniging met hare bijstroomen, meer dan 200 beverdijken. Ten westen van Marquette aan de bronnen van de Ford en Esconaba treft men op eene oppervlakte van 2 vierkante mijlen 70 groote beverdijken en vijvers aan, van welke verscheidene 50 tot 60 morgen lands bedekken. Volgens sir JOHN SIMPSON is de helft van al het land in den omtrek van de Hudsons-baai door den bever onder water gezet.

„Dat het topographisch karakter eener landstreek door verandering van moerassige en digt begroeide dalen in vijvers zeer gewijzigd wordt, is duidelijk, evenals ook de grootte van dien invloed, wanneer men daarbij bedenkt, dat deze zich uitstrekt over de grootste helft van het Amerikaansche vasteland.

„Niet altijd echter blijven de bevervijvers gevuld; het gebeurt integendeel dikwijls, dat de dijken door de voorjaarsvloeden worden weggesleurd, en dat dan het opgestuwde water afloopt. Dan verdwijnt

daarmede echter nog geenszins elk spoor van de vroegere werkzaamheid der bevers. Een nieuwe karaktertrek wordt veeleer aan de streek gegeven. De bevervijvers droogen uit, maar weldra ontspruit op hunnen vroegeren bodem een weelderige grasgroei. Er vormen zich zoogenaamde „beverweiden,” heldere oasen te midden der duistere oorspronkelijke bosschen, waarin het hert gaat grazen. Zij zijn in die streken bijna de eenige boomvrije, met gras begroeiide plekken; in de nabijheid van planters-woningen worden zij jaarlijks gemaaid en leveren een verbazend rijken hooi-oogst.

„Geenen geringeren invloed heeft het graven van kanalen door de bevers, waardoor zij den toevoer van het water naar hunne vijvers regelen, en die bij eene wijdte van 2 tot 3 voeten, eene diepte van 1½ tot 4 voeten, soms 800 en meer voeten lang zijn. De meeste dezer kanalen strekken zich van de bevervijvers uit door moerassen en vlakke, vochtige dalen naar den voet der naaste heuvels. Zoolang de bevervijvers vol water waren, werden de kanalen door deze laatsten gespijsd; brak echter de dijk door, dan liep de vijver leeg en de kanalen zelve droogden uit, waardoor deze tot slooten voor de moerassen werden, die daardoor als het ware gedraineerd en zelve in den loop des tijds droog werden. Zoo ontstonden uit de vroeger met bijna stilstaand water gevulde beverkanalen kleine stroompjes, nieuwe bijbeckjes van de eenmaal door de bevers opgestuwde beek. Hierin ligt de waarheid van het Indiaansche sprookje, dat toen de groote Geest de aarde geschapen had, hij aan den bever de verspreiding van het water door de rivieren opdroeg.

„In eenige gevallen hebben de bevers door het graven van kanalen zelfs naburige rivieren met elkander in verband gebragt. De Chocolade-rivier ontspringt uit het oosteinde van het Zalm-meer en stroomt naar het Bovenmeer. Nabij het westeinde van het eerstgenoemde meer en ongeveer op dezelfde hoogte ontspringen de bronnen van de Esconaba, die haar water naar het Michigan-meer voert. Nu hebben de bevers van het Zalm-meer uit een kanaal gegraven naar een der beeken, die eene bron is van de Esconaba, zoodat dit meer thans twee uitwateringen heeft, eene in de Chocolade-rivier en daardoor in het Bovenmeer, en eene andere in de Esconaba en daardoor in het Michigan-meer. In de plateaux van Minnesota en Wisconsin, waar de waterscheiding tusschen den Mississippi en de wateren, die naar het Bovenmeer stroomen, zoo

uiterst gering en dikwijls onmerkbaar is, komt een dergelijk door bevers teweeg gebragt verband van het stroomstelsel van den Mississippi en van de Laurens-rivier herhaaldelijk voor.

„De verandering van duistere met kreupelgewas begroeide, moerassige dalen in wijde meren en weelderig groene weidevelden, eene gewijzigde verdeeling van het water, waardoor een drassige bodem wordt drooggelegd en verschillende stroomstelsels met elkander worden in verband gebragt, — ziedaar de uitkomsten van de rusteloze werkzaamheid dezer dieren, die daardoor metterdaad wezenlijk hebben bijgedragen om op het land waar zij leven, een geheel eigenen stempel te drukken.”

Hg.